

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **M. S.**

oskarżonego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 lipca 2019 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt IX Ka [...],

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II K [...]

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

1. oddala skargę,

2. obciąża oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że w okresie od czerwca 2014 r. daty bliżej nieustalonej do 17 października 2015 r. w B. w woj. [...] znęcał się fizycznie i psychicznie nad małoletnim synem A. S., u którego zdiagnozowano Zespół Aspergera oraz ADHD, w ten sposób, że wyzywał go słowami uznanymi powszechnie za obraźliwe, celowo drażnił, straszył, bił rękami po twarzy, szarpał

za odzież, wykręcał mu ręce, potrząsał nim trzymając za ramiona, popychał, zatykał ręką usta, przytrzymywał, unieruchamiał, zaś w dniu 17 października 2015 r. uderzył go z otwartej ręki w twarz, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 maja 2018 r., oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Skargę od tegoż wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości. Zarzucił mu naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 maja 2018 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia pomimo braku konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, a także o zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem Najwyższy.

W odpowiedzi na tę skargę, prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna. Nie doszło bowiem do podnoszonego w jej zarzucie naruszenia prawa.

Otóż, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy nie uchylił orzeczenia Sądu *meriti* z uwagi na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika bowiem wyraźnie, że wedle tego Sądu ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji jawiła się jako całkowicie dowolna. Z tej przyczyny Sąd *ad quem* nie zaakceptował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, w których przyjęto, że oskarżony nie stosował żadnej formy przemocy wobec swego dziecka oraz nie używał wobec niego poniżającego słownictwa. W konsekwencji, Sąd ten, wobec niemożności wydania orzeczenia reformatoryjnego (art. 454 § 1 k.p.k.), uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę

do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Powyższe oznacza zatem, że podstawą wydania wyroku kasatoryjnego był brak możliwości skazania oskarżonego przez Sąd odwoławczy, w sytuacji jego uniewinnienia przez Sąd Rejonowy (art. 437 § 2 zdanie drugie w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.).

Przeciwko zaprezentowanemu powyżej stanowisku nie świadczą wytyczne Sądu odwoławczego. Wskazano w nich mianowicie, że przy ponownym rozpoznaniu Sąd *meriti* musi mieć na uwadze rozważania Sądu Okręgowego zaprezentowane w jego pisemnych wywodach, a także okoliczność, że materiał dowodowy na obecnym etapie postępowania jest kompletny. Wymaga on natomiast wnikliwej analizy i oceny, ale jedynie co do tego, czy zachowania oskarżonego, przy uwzględnieniu całego tła sytuacyjnego związanego z zaburzeniami pokrzywdzonego i jego postąpieniami, stanowiły realizację znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., czy ewentualnie wypełniły znamiona innego przestępstwa, polegającego na znieważaniu dziecka lub (i) naruszaniu jego nietykalności cielesnej.

Powyższe oznacza zatem, że Sąd Okręgowy zlecił Sądowi pierwszej instancji ponowną ocenę prawną zachowania oskarżonego, li tylko w zakresie właściwego zakwalifikowania zachowań oskarżonego. Sąd ten zakładał jednak możliwość wydania wyroku skazującego, skoro nie zaakceptował zarazem poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, w których przyjęto, że oskarżony nie stosował żadnej formy przemocy wobec swego dziecka oraz nie używał wobec niego poniżającego słownictwa. Podkreślić przy tym trzeba, że Sąd Okręgowy nie zobowiązał Sądu Rejonowego do kolejnego przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Sąd *meriti* w postępowaniu ponownym będzie mógł zatem zadecydować w jakim zakresie poprzestać na ujawnieniu dowodów bez bezpośredniego ich przeprowadzenia (art. 442 § 2 k.p.k.).

Wskazane powyżej rozważania świadczą o tym, że nie ma racji autor skargi, gdy twierdzi, iż Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku dopuścił się uchybienia przepisowi art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. Z tego też powodu niniejsza skarga została oddalona.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.